ทางเจริญ

อรรถสิทธิ์ สิทธิสุนทร

ทางเจริญ

อรรถสิทธิ์ สิทธิสุนทร

ทางเจริญ

ข้าราชการทุกคนไม่ว่าใคร ต่างก็หวังความเจริญก้าวหน้าอย่างสุดขีดในทางราชการโดยเร็วด้วยกันทั้งนั้น เว้นแต่ทางที่จะก้าวไปสู่ความเจริญนั้นย่อมมีทัศนะต่าง ๆ กัน เรื่องนี้จะว่าง่ายก็ได้ จะว่ายากก็ได้ สุดแต่กาลสมัยและผู้ใหญ่ซึ่งทรงอำนาจทางราชการขณะนั้นจะเป็นคนอย่างไร ทางดำเนินนั้นบางพวกก็เดินไปในทางที่ต้องการให้ผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นรักโดยยึดคนเป็นหลักถ่ายเดียว บางพวกก็เดินไปในทางที่ต้องการให้ผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นรักโดยยึดงานเป็นหลักถ่ายเดียว บางพวกก็เดินไปในทางที่ต้องการให้ผู้บังคับบัญชาตาม

ลำดับชั้นรัก โดยยึดทั้งคนและงานเป็นหลักทั้งสองทาง

ตามสังเกตของข้าพเจ้าเห็นว่า พวกที่ยึดคนเป็นหลักนั้นมักเจริญก้าวหน้าไปได้เร็ว ทั้งเงินเดือนและตำแหน่งหน้าที่ เพราะปุถุชนเราไม่ว่าใคร มักถืออารมณ์ตนเป็นใหญ่กว่าเหตุผล อดเล่นพวกและอดมีอคติไม่ใคร่ได้ แต่พวกนี้แม้เจริญเร็วก็เป็นดั่งดอกเห็ด ไม่ช้าก็ร่วง เพราะไม่มีอะไรเป็นแก่นสารตัวตนของตัว ส่วนพวกที่ยึดงานเป็นหลักนั้น มักเจริญก้าวหน้าไปได้ช้าแต่ก็มั่นคง ดั่งเจดีย์หักโค่นได้ยาก เพราะพวกนี้ก้าวขึ้นไปด้วยลำแข้งของตนเอง แต่ทางที่ถูกนั้นเห็นกันว่า พวกที่เดินทางสายกลาง คือยึดทั้งคนและงานเป็นหลักเพื่อให้ได้ทั้งน้ำใจคและการงานนั่นแหละเป็นดี แต่ก็เป็นเรื่องพูดง่าย

ทำยาก เว้นแต่จะได้ผู้บังคับบัญชาที่ดีพร้อมจริง ๆ ซึ่งนาน ๆ จึงจะได้พบ

เรื่องนี้จะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าเห็นว่าข้าราชการที่ดีน่าจะถือเป็นคติว่า คนเราถ้าไม่ดีจริง ถึงใครจะช่วยอุ้มชูให้สูงขึ้นไปอย่างไร ก็ไม่อาจจะทรงตัวอยู่ได้ตลอดรอดฝั่งเพราะตัวของตัวย่อมจะกดตัวของตัวให้ต่ำลงสู่ระดับสมดุลวันหนึ่งไม่เร็วก็ช้า กลับกันถ้าเราดีจริงใครจะกดอย่างไรก็เป็นไปได้ชั่วขณะ หาอาจกดได้ตลอดไปไม่เพราะเราทรงตัวอยู่ได้ด้วยลำแข้งของเราเอง มีกำลังดันตอบกำลังกดอยู่ในตัว ซึ่งในที่สุดย่อมจะผลักดันตัวของตัวให้สูงขึ้นสู่ระดับสมดุลได้วันหนึ่ง ปัญหาอยู่ที่ว่าช้าหรือเร็วเท่านั้น จึงเรื่องนี้ข้าราชการเราควรจะถือเป็นอุดมคติไว้ว่า **เราจะปฏิบัติหน้าที่ของเรา <u>ให้ได้</u>**

<u>ทั้งงานและน้ำใจคน</u> แต่ถ้าไม่สามารถจะรักษาน้ำใจคนไว้ได้แล้ว ก็จะต้องยึดงานเป็นหลักไม่ว่าเขาผู้นั้นจะเป็นผู้บังคับบัญชาหรือเป็นใคร และตัวเราจะเป็นอย่างไร ถ้าข้าราชการส่วนมากกล้าเสียสละตนและกล้าปฏิบัติงานดั่งว่านี้ได้แล้ว การงานของชาติก็ย่อมจะก้าวหน้าไปโดยไม่มีเสื่อม พวกถือตนและคนเป็นใหญ่กว่างานของชาติซึ่งนำความเสื่อมมาสู่วงราชการอยู่ทุกวันนี้ ก็จะลดน้อยถอยลงไปในไม่ช้า

ทางเจริญนั้นจะต้องประกอบด้วยองค์คุณอย่างไรบ้าง ข้าพเจ้าเห็นว่าหลักใหญ่ก็อยู่ที่ความดี**พร้อม** ทั้งในส่วน**ตน** ในส่วน**คน** และในส่วน**งาน** นั้นเอง ไม่ว่าใครจะมีตำแหน่งหน้าที่อย่างไร ย่อมใช้หลักเดียวกันได้ทั้งนั้น

ความดีพร้อมในส่วนตนนั้นอย่างไร คือ จะต้องฝึกฝนอบรมตนให้เป็นผู้เพียบพร้อมด้วยภูมิวุฒิ ภูมิธรรม และภูมิฐาน ตลอดจนมีความจัดเจนในคนและงาน

ความดีพร้อมในส่วนคนนั้นอย่างไร คือ จะต้องรู้จักปฏิบัติกับคน ให้ผู้บังคับบัญชาเพื่อนข้าราชการ ผู้ใต้บังคับบัญชา และประชาชนมีความรัก ความนับถือ และความยำเกรงเพราะความดีของตัว

ความดีพร้อมในส่วนงานนั้นอย่างไร คือ ต้องรู้จักปฏิบัติงานดี ทั้งงานส่วนเฉพาะอันเป็นหน้าที่ และงานส่วนรวม ซึ่งจะต้องประกอบด้วยความมีวินัย สมรรถภาพและการประสานงานของตัว

ผู้ใดมีความดีพร้อมดั่งว่านี้ คือผู้ที่เดินทาง

ไปสู่ความเจริญอันไม่รู้เสื่อม ถ้าบุคคลดังว่านี้มีในวงราชการมากขึ้นเท่าใด มีตำแหน่งหน้าที่สูงขึ้นเพียงใด เขาย่อมจะนำความสุขและความเจริญมาสู่ประเทศและประชาชนเพียงนั้น กลับกันถ้าผู้ตรงกันข้ามกับที่กล่าวแล้วมีจำนวนมากขึ้นและมีความเจริญในตำแหน่งหน้าที่สูงขึ้นเพียงใด เขาย่อมไม่เพียงแต่จะทำลายตัวของเขาเองเท่านั้น ย่อมจะทำลายประเทศและประชาชนให้ย่อยยับไปด้วยเพียงนั้น

พระพุทธองค์ ทรงสั่งสอนกฎแห่งความจริงไว้ว่า **สัตว์โลกย่อมเป็นไปเพราะกรรม** จึงขอให้กฎแห่งกรรมนี้ จงเป็นความจริงในทางปฏิบัติในวงราชการไทยอย่างเด็ดขาดจริงจังปราศจากการลูบหน้าปะจมูก เพื่อเป็นทางบำบัดความเสื่อมในวงราชการ และส่งเสริม

ความเจริญแก่ประเทศและประชาชนให้ชาติไทยคงอยู่ชั่วฟ้าดิน เพราะเป็นทางเดียวเท่านั้นที่ข้าพเจ้าเห็นว่าจะแก้ความเสื่อมในวงราชการและส่งเสริมความเจริญแก่ประเทศ และประชาชนได้อย่างแน่นอนและยั่งยืนยิ่งกว่าทางอื่นใด ซึ่งเป็นเพียงส่วนอุปกรณ์เท่านั้น.

หมายเหตุ คัดจากหนังสือพิมพ์ตำรวจ เล่ม ๑๔ ตอนที่ ๑ มีนาคม ๒๔๙๓

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์เรือนแก้วการพิมพ์

๙๔๗ ถนนอรุณอมรินทร์ บางกอกน้อย กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐

โทร. ๐-๒๔๑๑-๑๕๒๓, ๐-๒๔๑๒-๖๕๕๒